

LBRIS

We know
books

IOANA CIOCIU

Rădăcini și alte bucăți

LETRAS
Promovăm autorii români

Plec să scriu o carte pe Marte.....	11
Dor de nucă	16
Dumnezeu nu s-a dus	18
Phoenix reciclează	21
Poate peste 5 ani	25
Flexibil.....	29
Taci.....	32
Diateza tranzitivă	36
Autoreprezentare.....	38
Sinusoidal	40
Schimb iubire mărimea XS.....	46
Te iubesc, dar nu te mai iubesc	49
O coloană finită.....	53
Sommo poeta.....	55

Plec să scriu o carte pe Marte

Azi-dimineață m-am hotărât să plec.

Dar spațiul dintre mine și tine o să-l numesc
pauză și nu distanță,

Pentru că o să transform kilometri în vid și-o să-l
pun pe repeat,

Pe modul stereo – deci vezi că e totul gândit ca să
aibă și mai multă rezonanță.

Să fie așa până revin, aspațial, atemporal, un
cuprins fără ecou și fără creditor, deci fără act de
creanță.

E mult mai realist la modul acesta decât un loc
luminat, un loc cu verdeață,

Care din cauza unui prost marketing,

A ajuns, din visul promis, o matrice cu pixeli fără
culoare și fără speranță.

Și-n acest timp cât o să fiu departe,

Aș vrea să pot să te iubesc 1/3 dintr-o veșnicie,
deci doar o parte,

Iar celelalte două părți să-mi rămână numai
pentru mine.

Să-mi vând sufletul unui diavol îmbrăcat în
Prada, ca să scriu cea mai bună carte,

În care să mă dezbrac de restul, să rămân doar cu
mine și să pot să plâng după tot ce-am avut și
pierdut: gânduri, bucăți din rădăcini, segmente
din mine, o sinapsă fugită dintre neuroni, cu un
rock star wanna be, în Nashville, Tennessee,

și alte sinapse exilate ca Napoleon, dar nu pe-o
insulă, ci-n agonie.

Aș vrea să fac toate astea fără să zică nimeni că
sufăr de ceea ce specialiștii în medicină numesc
nebunie.

Aș vrea să mă lase toată lumea-n pace și să-mi las
sufletul nemachiat și nefotoshopat,

să paralizeze și să sufere în voie de apoplexie.

Să mă simt pentru câteva sutimi de secundă un
geniu neînțeleș,

care când se trezește din beție să-și verifice statusul, în loc să fie pe trending, e doar pe reverie,

Și care-n timp ce-și spală zi de zi mahmureala de pe față, cum speli o farfurie,

Privește complice-n oglindă o sticlă de gin: doamne, ce bine că există tutun și tărie.

Și punct.

Dar ca să pot să continui, punctul nu mai e punct de final, ci e punct de-nceput,

Ca și cum ar fi un B din Big Bang sau și mai bine, un atom primordial neutru ca Elveția sau ionizat ca un Ion - Ionul sfânt.

Chiar dacă, semantic vorbind, Pruteanu ar spune că asta este de drept și de fapt,

ceea ce și specialiștii lingviștici ar putea-o numi tot nebunie – care știu, nu doare, da-i crunt.

Asta e, nu mai dau acum înapoi, am luat decizia asta relativă la plecat și la punct, și nu mă mai înclin,

Îmi pun pe față un totem, fac un selfie, beau un ayran la un bairam, că nu mai e vin, și revin.

Revin ca să plec. Mai stau doar câteva minute.

Întinde-mi până atunci un pahar pe jumătate plin și-o să-i umplu eu cealaltă jumătate cu gol,

Să fac un yin-yang sau, cum ar zice Hagi, când nu o să mai trăiesc, o să mor.

Acum chiar mi-am făcut curaj ca să plec. Mi-am pus toate gândurile astea într-o plasă de Lidl,

Și acum fii atent, ca să plec, trebuie să-mi construiesc un sistem avansat de zbor, cu care să plec în alt spațiu, într-o altă parte, poate pe Marte, că e departe. Sau pe Neptun, că e și mai departe.

Mai pun în pungă un ac, o lăcustă și-o carte.

Un ac, să mă-nțep când mi se face prea dor,

O carte fără început și fără cuprins, să pot să zbor, cu gândul, când am chef, și-n altă parte,

De exemplu, ca să ciocnesc în cap falsul țar, poate-poate-și revine, cu ciocanul roz cu cristale Swarovski, cu design special conceput ca să intre-n poșetă,

primit tot în gând, de la Thor.

Și-o lăcustă fără sfârșit, s-o tot ronțai când
stomacul mi-e gol.

Gata, te pup, o să-ți mai scriu de pe drum, acum
rămas-bun

Sau, cum ar zice rușii, dum-dum sau boom-
boom.

Te iubesc, dar efectiv trebuie să plec puțin în altă
parte.

Te iubesc, dar n-o să mă-ntorc până nu scriu o
carte pe Marte...